

מכתבים

מקום של התחברות

בקצה המערבי של רחוב אחוזה ברעננה ניצב מבנה ענק שכולם מכינים את שמו אולם מעטים באמת יודעים מה מתרחש בתוכו. זהו בית החולים השיקומי „בית לוינשטיין“. זה מקום שבו לא מדברים על התנתקות של יהודים מערבים או להפך. נהפוך הוא: כאן כולם מחוברים, כאן כולם בני אדם הנלחמים יום יום, שעה שעה, כדי לשרוד.

ערבים מטפלים ביהודים ויהודים מטפלים בערבים. ילדים, גברים, נשים. יוסי, עפרה, גרשון, אחמד, איאד וחוסאם מטופלים בידי מיכל, חגית, ענת, וואפא, מוחמד וביילי, ועוד רבים שאני מתנצל שלא הזכרתי את שמם.

כאן אין צורך בהתנתקות, כאן רואים את החיבור האמיתי בין בני אדם שאכפת להם, אנשים שעוזרים ונעזרים, ולא רק על מנת להתפרנס, ויוצרים חברויות אמיתיות שישמרו לעד. וההתחברות לא פוליטית אלא מהלכי: נשמה לנשמה. אולי כדאי שני למד מהם.

א.ה., נפר 30א

ייעול או תקצוב?

55 תיקים בשש שעות – זה „השיא“ שעומדת לשבור ביום שני הבא השופטת רונית רוזנפלד מבית הדין לעבודה. שבע דקות – ואף לא שנייה יותר – לכל תיק. בהנהלת בתי המשפט מכנים זאת: ייעול.

אבל מאחורי כל תיק עומד סיפור שלם שאולי לא ניתן לקפל, לקמט ולכווץ אותו לשבע דקות. סיפור שיש לו שני צדדים, סיפור שאם יספור במסגרת הזמן שהוקצב לו (כאמור שבע דקות) אולי יספור רק באופן חלקי, ללא כל העובדות, הטענות, הרגשות. כיצד יבצע השופט נאמנה את מלאכתו כשבחוק מחכים לו עשרות אנשים שעליו לדון בעניינם והזמן דר? חק? האם יוכל במסגרת הזמן המועט העומד לרשותו להאזין, לברוק ולברר לעומק את הטענות שמעלים הצדדים? האם יוכל להכיל את עומס הסיפורים שהובאו לפניו? והכי חשוב: האם יידע בכאוס הזה לעשות צדק אמיתי?

בעיניי לא מדובר בייעול אלא בתקצוב קמצי של המשאב הכי בסיסי של שופט: היכולת להיכנס לעובי הקורה של מקרה ולפסוק את דברו אחרי בחינה מדוקדקת של פרטיו. שבע דקות זה לא מספיק זמן כדי לעשות את זה, גם כשמדובר בתיקים „פעור טים“ (אך כה טעונים) של דיני עבודה. **יואב כהן, ומתגן**

הידברות תציל מפיצוץ

בוקי נאה, במאמרו „להציל את חיים“ (ידיעות אחרונות 7.9), מציג עצמו כחבר ילדות של נצ"מ חיים קרימקה, מפקד מרחב דן, אך ממליץ לפיקוד המשטרה „להזיז“ אותו לאל-תר לתפקיד אחר, שאם לא כן הם יאבדו אותו לטובת תפקיד אדמו"ר כב"ני ברק. זאת בגלל האופן שבו מטפל נצ"מ קרימקה ביריבות האלימה ביישוב פוניבז'.

אני מכיר את נצ"מ קרימקה מביי קוריו בחגים, יחד עם בנו, בבית-כנסת בת"א. לנצ"מ קרימקה יש יחס חם לערכי הדת והוא מכיר את הטרמינולוגיה ואת הדקויות. לדעתי זה אחד היתרונות שלו בטיפול בפרשת היישיבה בכני-ברק. אני מקווה שהיתרון הזה יסייע לו להרגיע את הרוחות.

יוסף רוטמן, תל-אביב

דעות אחרונות

שקיפות אריאל רובינשטיין

המסדר הסודי של אנרי האוניברסיטאות

מי מפחד מהחלת חוק חופש המידע על המוסדות להשכלה גבוהה

לראשונה בקשה של אוניברסיטה בקליפורניה לכי תוב חוות דעת בהליך קביעות, ובו אזהרה שהאוניברסיטה אינה יכולה להבטיח את חיסיון המכתב. גם אני נטיתי אז לסרב להיענות לבקשה, אבל בינתיים התפקחתי והבנתי שבאם אני קוטל מועמר, יש לני-קטל זכות לבקר את קטילתי.

ההתנגדות של ראשי האוניברסיטאות לשקיפות ולפתיחות נראית כמו ניסיון של הנהלת המסדר האקדמי לשמור על פולחן החשאיות המשמר את מעמדו של המסדר. מדובר בניסיון להגן על אי-נטרסים קטנוניים, החובר לפרנויה מפני עדר פוליטיקאים השועט לעבר מגדל השן. זו צרה צרורה ותיקה של השמאל הישראלי. לא רק שאיננו מוסיפים את החשדנות של הציבור הרחב כלפי האליטה החברתית, אלא שאנו מספקים סיבות טובות לבסס את החשד. במקום לנהל קרב מאסף משפטי תוך נשיאה לשווא של עקרון החופש האקדמי, תטיבנה האוניברסיטאות אם תאמצנה תרבות של פתיחות כנה ומוחלטת.

החלים על המכולת השכונתית. נתחיל בכך שרוב המימון של האוניברסיטאות מגיע ישירות ובעקי-פי מהממשלה. נמשיך בכך שלאוניברסיטאות יש מעמד מונופוליסטי שנקבע בחוק, ונזכור את מעמד דם הבלעדי של האוניברסיטאות בהקצאת כרטיסי כניסה לאליטה הכלכלית חברתית.

האוניברסיטאות נאבקות גם נגד פסיקת בית-הדין לעבודה, שחייב אחת מהאוניברסיטאות לחשוף את הפרוטוקולים של ועדת מינויים שעסקה בהמשך ההעסקה של איש סגל. הליך מתן קביעות לחבר סגל אינו עניין של מה בכך. איש סגל עם קביעות מקבל רישיון לכל החיים לעשות כמעט ככל העולה על רוחו. הדמוקרטיה מצידה נשכרת מכך, שקבוצת משכילים יכולה להפליג במרחב בי המדע והרוח מבלי שיהיו תלויים באיש. יש היגיון שבחירת ברי המזל הללו תיעשה אחרי מספר שנות מבחן גדול ובהליך מחמיר. אבל חומת סודיות לא משפרת את תהליך הסלקציה. ההליכים בוועדות המינויים ארוכים באופן שערורייתי. היעדר הביקורת על ועדות המינויים הינו מתכון רק להגחכת בינוניות, אויבה הגדול של האקדמיה.

נכון שלביטול חיסיון הדיונים בוועדות המינויים יש צדדים לכאן ולכאן. נכון שמתעורר החשש שחברי ועדה וכותבי מכתבי ההמלצה יימנעו מלהביע את דעתם האמיתית פן ייחשפו בפני מי שייפגע מביקורתם. לפני כעשר שנים קיבלתי

לא קל ל„איש שמאל“ כמוני להצדיע לרפורמות שהממשלה הנוכחית הנהיגה. אבל אני מוחא כפיים לציפי לבני, שעשתה מה ששרי משפטים נאורים כמו ביילין ולפיד לא עשו (וחייבים לציבור הסבר מדוע לא עשו) וחרף התנגדות ראשי האוניברסיטאות החילה עליהן את חוק חופש המידע. העניין עוד רחוק מלהיות מוכרע. ראשי האוניברסיטאות הנושאים את דגלי הפתיחות והשקיפות נאבקים עדיין נגד ההחלה.

המצב האבסורדי השורר עתה (בטרם יאושר המהלך עלידי ועדת החוקה של הכנסת) הוא שהדוחות הכספיים של האוניברסיטאות והפעולות המנהליות והאקדמיות שלהן שרויים תחת מעטה סודיות דומה לזה של תקציב הכור בדימונה ופרויקט צדורת החקירה של השב"כ. אפילו כאיש אוניברסיטה אני מנוע מלעייין ברשימת אנשי הסגל, ספר התקציב ופרוטוקולים של ועדות המינויים. זה מצב רע למערכת האוניברסיטאית עצמה. שקיפות אינה ערובה לניהול מושכל והוגן, אבל היעדר שקיפות מבטיח ניהול שגוי וקליקאי. מכורבלות בחשאי נקלעו האוניברסיטה העברית, בשנות ה-80, ואוניברסיטת תל-אביב לאחורונה, למשברים חריפים. בהיעדר ביקורת פעלו אוניברסיטאות ברמת מינהל של גופים שפרופסורים אוהבים ללעוג להם. טענה מקוממת היא שהאוניברסיטאות בישראל אינן ציבוריות ולכן מחויבות רק לכללי השקיפות

65% מתושבי רצועת עזה חיים מתחת לקו העוני, 2 דולר ליום

מצוקה

ישראלים 2005 || מאיר אזולאי

ב„עיר האמונה“ ליד נתיבות, באוהל ענק שחולק עליידי מחיצות דיקט בין המשפחות. עידיית דגור (38), לשעבר מזכירה בעצמונה, בזרועותיה יוסף (בן עשרה חודשים) והבנות רחל (14), נועה (7), יהודית (12), וצביה (17). רחל: „אני מעדיפה את האוהל והחום הכבד על בית-מלון, כי ישראל נקנית בייסורים“